

ת"פ 44885/11/14 - מדינת ישראל נגד א י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44885-11-14 מדינת ישראל נ' י

בפני
בעניין: כבוד השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א י

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות שעניינן תקיפה סתם- בן זוג ואיומים.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 23/3/11 כעס הנאשם על רעייתו, המתלוננת, בשל קניות אותן ביצעה. הנאשם דרש מהמתלוננת פירוט מלא על רכישותיה ומשתשבתה לא סיפקה אותו, אמר לה: **"אם לא תגידי לי בדיוק על מה הלך הכסף יהיה אסון. אני גומר אותך ואת יכולה להזמין משטרה"**.

בהמשך, אחז הנאשם בגרונה של המתלוננת בידו האחת, בידו השניה עיקם את ידה של המתלוננת ואמר לה: **"עכשיו אני גומר אותך"** בהמשך, שחרר הנאשם את ידה של המתלוננת, היכה אותה בכתפה ובחזה, ודחפה לקיר, באומרו לה: **"אני מפרק לך את הגב שלא תוכלי לזוז"**. כתוצאה ממעשיו, נגרמה למתלוננת שריטה בצווארה.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם בן 72 שנה, גרוש ואב ל-3 ילדים, כיום פנסיונר.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד ובהמשך החל בלימודי תואר ראשון בתנ"ך ובלשון, אשר נגדעו בשל אילוצי פרנסה.

הנאשם שירת בצה"ל ואף שירת בצבא קבע עד למועד פרישתו לגמלאות בדרגת סגן אלוף. בהמשך עבד הנאשם

בעיריית ירושלים כמנהל אגף רכש ואספקה.

מפאת צנעת הפרט, לא יפורט כל האמור בתסקיר. יצוין באופן כללי כי לאורך חייו חווה הנאשם אובדן בן ומשברים לא פשוטים, אשר לדבריו אף הובילו למצבו הבריאותי הרעוע.

שירות המבחן התרשם כי להליך המשפטי השפעה מרתיעה על הנאשם, דבר אשר עשוי להצביע על סיכון נמוך להישנות העבירה.

מנגד, מציין השירות כי ההליכים המשפטיים מעצימים את תחושת ההשפלה אותה חש הנאשם שהינו לדעת השירות בעל נוקשות מחשבתית וקווים נרקסיסטיים. בנוסף, מציין השירות כי הנאשם נטל אחריות חלקית על העבירה, בשל קושי שלו להכיר בחלקים חלשים ותוקפניים באישיותו. עוד מחווה השירות דעתו כי לנאשם יכולת מוגבלת לחוש אמפתיה כלפי המתלוננת, שכן הוא עסוק בפגיעה אשר חווה כתוצאה מהגשת התלונה. כל אלו מצביעים להערכת שירות המבחן על סיכון להישנות העבירה.

בסיכום כולל, מעריך שירות המבחן כי קיימת מסוכנות נמוכה-בינונית להישנות העבירה.

בנסיבות הענין ממליץ שירות המבחן על הרשעת הנאשם והשתת צו של"צ בהיקף של 180 שעות.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

בפתח טיעוניה לעונש התייחסה התביעה לנסיבות ביצוע העבירה.

לטענת התביעה עניינו של הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בהלכת כתב בסוגיית הימנעות מהרשעה.

התביעה טוענת למתחם ענישה הנע בין מאסר קצר לריצוי בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר.

בהיעדר עבר פלילי, עותרת התביעה להרשעת הנאשם ולהשתת צו של"צ, קנס ומאסר מותנה.

מנגד, מציין הסנגור את נסיבות חיו האישיות הקשות של הנאשם וטוען כי יש להתייחס בזהירות לנטען בכתב האישום שכן בפועל חזרה בה המתלוננת מתלוננתה.

בנסיבות אלו, מבקש הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן למעט בעניין ביטול ההרשעה. בעניין זה, סיפר הסנגור

על פועלו של הנאשם ותרומתו לחברה, ביקש לזקוף את אלו לזכותו ולבטל את הרשעתו בדין.

דין וגזירת דין

הנאשם הורשע בשתי עבירות שעניינן תקיפה סתם- בן זוג ואיומים. נוכח העובדה שמדובר במסכת עובדתית אחת, ייקבע מתחם עונש אחד לאירוע כולו.

על חומרת העבירה של **תקיפת בן זוג** נכתב רבות בפסיקת בית המשפט העליון. לנוכח נפוצות העבירה בקרב הציבור, ופוטנציאל הסיכון הטמון בה, מצווים בתי המשפט לשאת תרומתם לצמצום התופעה על ידי הטלת עונשים שיהא בכוחם להתריע עבריינים פוטנציאליים.

בע"פ 9621/02 **מדינת ישראל נגד פלוני** נפסק מפי כב' השופט בייניש (כתוארה דאז):

"התופעה של אלימות כלפי נשים אשר במקרים רבים אף מסתיימת ברצח מחייבת תגובה מחמירה ומתריעה...בנסיבות אלו מצווים אנו לתת ביטוי עונשי הולם לחומרת המעשים באופן שיהיה בו כדי להרתיע את המשיב מפני חזרה על מעשים מסוכנים אלה ואף להתריע עבריינים בכוח".

ברע"פ 182/13 **נעם משה נ' מדינת ישראל** נפסק מפי כב' השופט א' שהם:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג [...] נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה" (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל).

הערך המוגן בעבירה של תקיפת בן זוג הינו הגנה על שלומו הגופני ובטחונו האישי של הפרט. במקרה שבפני, מדובר בפגיעה ברמה משמעותית, כעולה מכתב האישום, וניתן למקם את מעשיו של הנאשם ברף האמצעי של העבירה.

בדיקת הפסיקה הנוהגת מעלה כי במקרי חומרה דומים למקרה שבפני הוטלו על נאשמים עונשים הנעים מענישה הצופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה עד ל-6 חודשי מאסר שאפשר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

בעבירת **איומים** הערך המוגן הוא הזכות לשלום הציבור וכן הזכות לשלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. יפים לעניינינו הדברים שנקבעו ברע"פ 2038/04 **לם נ' מד"י**:

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיום שהמאיים מבקש להשיג באמצעות

עמוד 3

השמעת האיום."

מידת הפגיעה בערך המוגן הינה גבוהה, שכן דברי האיום של הנאשם כללו מספר התבטאויות ולא אמירה בודדת, וכללו איום על חייה של המתלוננת, באומרו לה כי "יגמור אותה". הדברים מקבלים משנה חומרה משמדובר בעבירה שנעברה בתוך התא המשפחתי.

בעבירת איומים, נוהגים בתי המשפט להשית מגוון עונשים החל מקנסות, דרך של"צ וכלה במאסר בפועל לתקופה קצרה, שאפשר כי ירוצה בדרך של עבודות שירות.

בהתאם לכללי הבניית ענישה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם לאירוע שבפני נע בין מאסר מותנה ל-3 חודשי מאסר, שאפשר כי ירוצו בעבודות שירות.

שאלת ביטול הרשעתו של הנאשם בדין

הנאשם עתר לביטול הרשעתו בדין. בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל נקבע כי הימנעות מהרשעה תיעשה בצמצום, בהצטבר שני גורמים: האחד, שסוג העבירה מאפשר "ויתור" על הרשעה, והשני, שיש בהרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. משלא הובאו ראיות לפגיעה קונקרטית שתיגרם לנאשם בהרשעתו כנדרש בפסיקה, תיוותר ההרשעה על כנה.

העונש המתאים

בעת גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם רשאי בית המשפט ליתן דעתו לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, עליהן ניתן ללמוד בין היתר מטיעוני הצדדים ומתסקיר שירות המבחן.

הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה בביצוע המעשים ונטלת אחריות מסוימת על ביצועה.

לאורך השנים ניהל הנאשם אורח חיים יצרני, נורמטיבי ושומר חוק ותרם למדינה במסגרת שירותו הצבאי.

הנאשם חווה משברים והתמודדויות לא פשוטים כמפורט בתסקיר.

בנסיבות אלו, לאחר שלקחתי בחשבון את גילו של הנאשם והעדר עבר פלילי, לא ראיתי להחמיר עם הנאשם וניתן למקמו בגבול התחתון של המתחם ולהסתפק בהשתתף מאסר מותנה וצו של"צ.

בנסיבות אלו, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. 180 שעות של"צ בהתאם לתכנית שתוגש על ידי שירות המבחן.

השל"צ יסתיים בתוך 12 חודשים.

2. 30 יום מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מהיום, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו אחת מן העבירות בהן הורשע בתיק שבפניי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 01 מאי 2016, בנוכחות הצדדים.